

[Løvig Simonsen]

Jeg vil gerne sige til hr. Grove, der spørger, på hvilken måde nedsættelsen med de 100.000 t skal foregå – om det skal være kvoteordninger eller afgifter – at Socialdemokratiet er helt klart åbent for begge synspunkter, men jeg mener ikke, at afgiftssynspunktet har været det fremherskende fra regeringens side. Jeg mener faktisk, at regeringen har nøjagtig de samme problemer med hensyn til, hvilke styringsmekanismer der skal til, og vi er da klart, når vi kommer med et handlingsprogram af denne størrelsesorden, villige til at diskutere, om det skal være på den ene eller den anden måde. Sådan er det!

Men det, som er afgørende her, er jo, at når man kommer fra landbrugets side og taler om styringsmekanismer og om en nedsættelse med 40.000 t om året, så kommer man ikke ned på den halvdel, man skal. Det gør man, når man tager de 100.000 t handelsgødning med, for så formindskes nedsivningen med 30.000 t, og så er vi derhenne, hvor vi skal være.

Der er altså nogle ting dér, man skal tage med, men vi skal gerne være behjælpelige med at finde frem til de rette styringsmekanismer, og vi er helt klart indforståede med afgiftsforhøjelser.

Må jeg sige til hr. Arne Bjerregaard, at han da ikke skal vurdere, om jeg må deltage i en miljødebat; det tror jeg nu nok jeg selv kan finde ud af. Det, jeg har talt om, er et midlertidigt stop for ikke at komme i den situation, som vi har været i før, nemlig at vi først handler, når miseren er sket. Her vil vi gerne gøre det modsatte, og det er nok det, der er tiltrængt.

Jeg må igen henvise til Landbokommissionens 2. delbetænkning, hvori man siger, at man nøje må følge den fosforbelastning, der er, og hvis det ikke kan overbevise hr. Arne Bjerregaard, må jeg sige, at det kan jeg ikke gøre noget ved. Vi er kommet med et forslag om et midlertidigt stop for at sikre, at vi ikke kommer ud i samme situation med en fosforforurening, som vi så skal til at sætte mere styr på på anden vis.

Med hensyn til hr. Albrechtsen mener jeg, at jeg har svaret på nogle af de nævnte ting, og udledningsgrænserne kommer vi jo nok tilbage til i løbet af debatten i dag. Jeg vil dog gerne sige, at når vi har sagt, at kvælstofudledningen skal nedbringes med 50 pct. og fosforudledningen med 80 pct., kan man

nok også regne baglæns til udledningsgrænserne.

Ahlmann-Ohlsen (KF):

Vi har ikke fået testamenteret den danske natur fra vore bedsteforældre og oldeforældre til fri afbenyttelse, tværtimod, vi har lånt naturen af vore børn og børnebørn under ansvar. Siden den første miljøbeskyttelseslov blev vedtaget i 1973 med konservative og socialdemokratiske stemmer, har udviklingen på miljøområdet været eksplosiv. Der har aldrig været brugt så mange ressourcer på forureningsbekæmpelsen som siden dengang.

Alligevel har vi ikke fået fuld kontrol med forureningen af vore vandløb, vore fjorde og vore indre farvande. Hvad er grunden, og hvem har skylden? Vi bærer alle en del af skylden. Forbrugerne, industrien, amterne, kommunerne og landbruget har et ansvar. Det Konservative Folkepartis udgangspunkt for debatten i dag er den forurening, vi selv har ansvar for, og som vi selv må bekæmpe.

Noget andet er den forurening, der påføres os udefra. Kun et mirakel var jo årsag til, at vi ikke her i landet som Sverige blev ramt voldsomt af det radioaktive nedfald fra Tjernobylyluckyen i foråret. Her blev konsekvenserne af grænseoverskridende forurening svejst ind i vores bevidsthed. De seneste dage er vi i Europa igen blevet ramt af en chokerende miljøkatastrofe: giftudslippet fra medicinalfabrikken Sandoz i Schweiz. Kun få vesteuropæiske lande slipper nok uden men fra denne miljøkatastrofe.

Miljøtrusler er blevet hverdagslæsning for os. Ritzaus Bureaus korrespondent i Warszawa, Lena Baden, skriver i Fyens Stiftstidende den 6. november en artikel med overskriften »Polen trues af miljøkatastrofe. Over halvdel af Polens industrianlæg hælder stadig fuldstændig urensset spildevand ud i kloakerne og floderne«.

I Aktuelt fra den 4. november 1986 hedder det i en artikel under overskriften »Sovjet kvæles i møg«: »Den gamle socialistiske teoretiker Friedrich Engels skrev i sin tid følgende: »Vi skal ikke være lykkelige over menneskets sejr over naturen. Naturen vil hævne sig for enhver af disse sejre.« I verdens største land, Sovjet, har den Engelsprognose bevist sin sandhed ligesom i det kapitalistiske Vesten – skønt den sovjetiske